

ဝန်ခင်း

Read on the move

မင်းလှ

ယမကာ လုလင်

နိဒါန်း သို့ မဟုတ် အမှာ စာ သို့ မဟုတ် ပြဿနာများ

ပထမဆုံးသော ပြဿနာမှာ ဒီစာအုပ်ကို ဘယ်လိုနာမည်ပေးရမလဲ ဆိုသောကိစ္စ ဖြစ်၏။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေရာတွင် နာမည်က တော်တော်အရေးကြီးသည်။ စာအုပ်တစ်အုပ် ထွက် လာပြီဆိုလျှင် စာအုပ်ကို မမြင်ရသေးခင်၊ မဖတ်ရသေးခင် စာအုပ်နာမည်ကို အရင်တွေ့ရတတ်သည်။ သတင်းစာ ထဲမှာ ၊ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ကြွေငြာသည့်အခါ စာအုပ်နာမည်ကို ပရိသတ်က ဦးစွာ တွေ့ရတတ်သည်။

တစ်ချို့စာအုပ်များ မှာ နာမည်ကို စိတ်ဝင်စားသောကြောင့် ပို၍ အောင်မြင်သွားတတ်ကြ၏ ။ တစ်ချို့ကတော့ စာအုပ်က ကောင်းပါလျက် နာမည်က ရိုးလွန်းသောကြောင့် မထင်မရှားဖြစ်သွားရတာ လည်းရှိ၏ ။ ထိပ်သီးစာရေး ဆရာကြီးအချို့တောင် ပရိသတ်ကို နာမည်နှင့်ဖမ်းစားဖို့ ကြိုး စားကြတာ တွေ့ဖူးပါသည်။

ကျွန်တော်လဲ ဒီစာအုပ်ကို ဘယ်လိုနာမည်ပေးရပါမလဲ စဉ်းစားသည်။ စာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာက အရက်နှင့် လုံးဝပတ်သက်နေသည်။ ဒီတော့ စာအုပ်နာမည်တွင် ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်၊ ယမကာဆိုသော စကားလုံးပါ သင့်သည်။ ပြီးတော့ ခုခေတ်က နာမည်ဆန်းဆန်းလေးတွေ ကြိုက်တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် လျှောက်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ထူးထူးခြားခြားလေးဖြစ်အောင် “သင်နှင့် ရမ်ပုလင်းကိုသာ ဝင်ခွင့် ပြုမည်” ဟု အမည်ပေးလျှင် ဘယ်လိုနေမလဲ။ မကောင်း။ တာရာမင်းဝေ၏ စာအုပ်တစ်အုပ်အမည်နှင့် သွားဆင်နေ သည်။

“ပုလင်းထဲမှာ မောင့်ကို ထားရစ်ခဲ့”။

ဒါကတော့ ဂျူး ရဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်နာမည်ကို တုပသလို ဖြစ်သွားမည်။

“ခွက်တို့၏ မာယာ” ဆိုလျှင် ပိုတောင် ဆိုးသွားဦးမည်။

ခုံခုံညားညားဖြစ်အောင် “ယမကာဒီပချစ်သူ” ဆိုလျှင်ရော။

ဆရာချစ်ဦးညိုက လိုက်ရိုက်မှာ သေချာသည်။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း တိုတိုတုတ်တုတ်
“ပုလင်းစကား” ဟုနာမည် ပေးပြန်တော့လဲ ကိုသုမောင်၏ ကွမ်းစကားကို ထေ့သလို
ဖြစ်သွားမည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည်လည်း အရက်နှင့် လုံးဝကင်းရှင်းသူတစ်ယောက်
မဟုတ်။ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မဟုတ်သည့်တိုင် အရက်သမားများ နှင့် လုံးလားထွေးလားနေခဲ့သူသာ
ဖြစ်၏ ။ ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက် ပြောခဲ့သောစကားတစ်ခွန်းကို
သတိရမိ၏ ။

“အရက်ကြိုက်တတ်တဲ့လူတွေကို “အရက်သမား”လို့ ခေါ်တာ
ရင့်သီးလွန်းပါတယ် ... နားဝင်ချိုအောင် “ယမကာလုလင်”လို့ ခေါ်သင့်ပါတယ် ... ” တဲ့။

ထို့ကြောင့် နားဝင်ချိုအောင် ကျွန်တော့်စာအုပ်ကို “ယမကာလုလင်” ဟု
အမည်ပေးလိုက်ရပါသည်။

နာမည်ကိစ္စတော့ အဆင်ပြေသွားပြီ။ နောက်ပြဿ နာတစ်ခု ရှိသေးသည်။
အရက်နှင့် ပတ်သက်တာကို ရေးမှာ ဆိုတော့ အရက်ကောင်းကြောင်းရေးမှာ လား။
ဆိုးကြောင်းရေးမှာ လား။ အရက်ကောင်းကြောင်း ချီးကျူး ရေးသားဖို့တော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။
သင့်လဲ မသင့်တော်။ အရက်မကောင်းကြောင်း ရှုံ့ချပြီး ရေးမည်ဆိုလျှင်ကော။

ထိုကိစ္စမှာ စာပေဝေဖန်ရေး လုပ်ရတာ ထက်တောင် ခက်သေးသည်။
စာပေဝေဖန်ရေးကမှ အယူအဆ တစ်ခု၊ အုပ်စုတစ်ခုကို တိုက်ခိုက်လျှင်
ဆန့်ကျင်ဘက်အုပ်စု၏ ထောက်ခံမှုကို ရနိုင်သေးသည်။ အရက်ကိစ္စ မှာ ကျတော့
ဒီလိုမဟုတ်။ အရက်ကို ဆန့်ကျင်ဝေဖန်မိလျှင် မော်ဒန်၊ ဂန္ထဝင်၊ သရုပ်မှန်၊ သရုပ် ဖော်စသော
အုပ်စုအားလုံးတို့၏ တခဲနက်တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်မှု ကို ခံရစရာ အကြောင်းရှိ၏ ။
အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အတော်များများ သည် စာပေဆိုင်ရာ အယူအဆတွေမှာ
သာ သဘောထားတွေ ကွဲချင်ကွဲမည်။ ယမကာကို နှစ်သက်မြတ်နိုးရာမှာ တော့ လုံးဝ
စိတ်သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်ညီညွတ်ကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏ ။

ထို့ကြောင့် ဒီစာအုပ်မှာ အရက်၏ ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုးများ ကို ပဓာန မထားပါ။
တကယ်တော့လဲ ကျွန်တော်ရေးချင်တာက အရက်အကြောင်း မဟုတ်ပါ။
အရက်သောက်သူများ အကြောင်းသာ ဖြစ်၏ ။ ယမကာ သမားတို့၏
ဓလေ့စရိုက်သဘာဝအကြောင်းကို ရေးသားထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ (ဒီအထဲကမှ ရှာကြံပြီး
သင်ခန်း စာယူကြမည်ဆိုလျှင်တော့ အထိုက်အလျှောက် အကျိုးရှိနိုင်ပါသည်။)

တတိယပြဿ နာ။

ယမကာလုလင်များ အကြောင်း ရေးမည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုခဲ့သည်။

ဒီလိုဆိုကတည်းက ထိုသူများ မှာ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများ ၊
ရပ်ကွက်ထဲကလူများ ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ၊ ကျွန်တော် ကျင်လည်ခဲ့သော အနုပညာနယ်မှ
စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ ကာတွန်းဆရာ၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်၊ ဒါရိုက်တာ
စသည်များ ဖြစ်ကြောင်း သိသာနေပါပြီ။

ဒီနေရာမှာ စဉ်းစားစရာတစ်ခု ရှိလာသည်။ စာအုပ်ထဲမှာ သူတို့နာမည်တွေကို
အမှတ်အတိုင်း၊ အရင်း အတိုင်း ထည့်ရေးမလား၊ မရေးဘူးလား။ ရေးလို့မဖြစ်။ သူတို့၏
ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ညှာရမည့်အကြောင်းတွေ ရှိနေသည်။

တစ်ချို့မှာ သူတို့သောက်လုံးကြီးခဲ့စဉ်က သူများ အိမ်ပေါ်

လေးဖက်ထောက်တက်လို တက်၊ အိမ်ဦးခန်းမှာ ကွေးနေအောင်ကလို က၊
ဘုရားစင်ရှေ့အနီလို အနီ၊ အိမ်သာနှင့် ထမင်းစားခန်း မှာ ၊ဝင်ပြီး သေးကော့ ပန်းလိုပန်း . . .
ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးခဲ့သော်လည်း ခုကျတော့ အကျွတ်တရားရပြီး အရက်ကို လုံးဝဖြတ်၊
ဘုရားမှန်မှန်တက်၊ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး မှန်မှန်စိပ်နေသူများ ရှိသည်။

ခုချိန်ကျမှ ဟိုအရင်ကအကြောင်းတွေ နာမည်တပ်ရေးလျှင် ငယ်ကျီးငယ်နာ
ဖော်သလို ဖြစ်တော့မည်။ မတော်တဆ သူတို့က ရက်ပြီး “တင်း”သွားလို့
ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ ပြန်ဖော်ရေးလျှင် ခက်မည်။ ပြီးတော့ စာအုပ်ထဲ ထည့်ရေးမည်ဟု
စိတ်ကူးထားသည့် အချို့အကြောင်းအရာတွေက ကိုယ်တိုင်ကြုံရခြင်း မဟုတ်။

တစ်ဆင့်ကြားရသော စကားဖြစ်၏။ ဒီလိုစကားမျိုးက အတည်ပြုဖို့ ခက်သည်။ သက်သက်
နောက်ပြောင်ပြီး “ချွန်တွန်း” လုပ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ချွဲကားပြီး
ပိုပိုသာသာပြောတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ တစ်ချို့က လုပ်တုန်းက ကိုယ်လုပ်ပြီး သူများ ကို
လွှဲချတာမျိုးလည်း ရှိ၏။ ဒီတော့ တကယ်မဟုတ်တာကို နာမည်တပ်ရေးမိလျှင် ကျွန်တော်
အဆဲခံရမည်။

နောက်တစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ နာမည်တပ် အရေးခံရသူတွေက
“မင်းအစ်ကိုတွေ အကြောင်းကျတော့ ရော” ဟု မေးခွန်းထုတ်လာနိုင်သည်။ မှန်၏။
ကျွန်တော့်အစ်ကိုတွေကလည်း အရက်နှင့်ပတ်သက်သော နောက်
ကြောင်းရာဇဝင်ကလေးတွေ ရှိနေသည်။ သူတို့ကိစ္စတွေကိုလည်း နာမည်နှင့်တကွ ထုတ်ဖော်
ရေးရလျှင် “ကိုယ့် အစ်ကိုပေါင် ကိုယ်လှန်ထောင်း” သလို ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

ဒီလိုဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုံး။ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ ရေးကြသလို
“နာမည်သုံးလုံးနှင့် စာရေးဆရာ တစ်ဦး၊ တန်လာနံနှင့်စသော ကဗျာဆရာတစ်ဦး” ဆိုတာမျှ
လုပ်ပြန်လျှင်လည်း ဇဝေဇဝါ ဖြစ်ကုန်မည်။

ထို့ကြောင့် ပြဿ နာမဖြစ်လောက်သော နေရာများ မှာ သာ နာမည်ရင်းများ ကို
သုံးထားပါသည်။ အဓိက ဇာတ်ကောင်များ ကိုတော့ သီးခြားနာမည်များ ပေးထားပါသည်။
ထိုဇာတ်ကောင်များ မှာ လည်း လူနှစ်ယောက် သုံးယောက်တို့၏ စရိုက်သဘာဝများ ၊
အဖြစ်အပျက်များ ကို ပေါင်းစပ်ဖန်တီးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒီထဲမှာ မှ တကယ်မဟုတ်ပဲ
ကျွန်တော့်ဘာသာ စိတ်ကူးယဉ်ထားသော ဇာတ်ကွက်တွေကိုလည်း
ဖြည့်စွက်ထားပါသေးသည်။ (ကျွန်တော့်ကိုကျွန်တော်တော့ မကွယ်မဝှက်ပဲ
နာမည်ရင်းအတိုင်းပင် သုံးထားပါသည်။)

နောက်ဆုံးပြဿ နာကတော့ ဒီစာအုပ်ကို ဘယ်လိုပုံစံနှင့်ရေးမလဲဆိုသောကိစ္စ
ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ရေးမည့် အကြောင်းအရာများ သည် ဟိုတစ်စဉ်တစ်စ ဖြစ်နေ၏။
လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လို စလယ် ဆုံးဇာတ်လမ်းကို ဆင်ပြီး သယ်သွားလို့မရ။

တစ်ချို့နေရာတွေမှာ ဝတ္ထိတိုတစ်ပုဒ်လို ဇာတ်ကွက်တွေပါသည်။ တစ်ချို့အပိုင်းတွေကျတော့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဆန်ကောင်းဆန်မည်။ တစ်ခါတစ်လေ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်လို ဖွင့်ဆိုရှင်းပြထားတာတွေ ပါမည်။ အကဲဆေးကဲ့သို့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့တင်ပြတာလည်း ရှိနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒီစာအုပ်သည် ဘယ်လိုစာပေအမျိုးအစားထဲမှာ ပါဝင်ကြောင်း တိတိကျကျ ပြောဖို့ ခက်သည်။ “မြန်မာစာပေသမိုင်းမှာ တစ်ခါမှ မပေါ်ပေါက်ဖူးသေးသော ရေးနည်းရေးဟန် စာပေပုံသဏ္ဌာန်သစ်တစ်ခုကို တီထွင်ဆန်းသစ်လိုက်ပြီ” ဟူ၍ စာပေပညာရှင်များ က ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုကြလိမ့်မည်မဟုတ်မှန်းတော့ သိပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာဖတ်ပရိသတ်များ က နှစ်သက်သဘောကျလက်ခံကြသည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက် ဂုဏ်ယူရပါမည်။

ရီသေလေးစားလျက်

မင်းလူ

ယမကာနှင့် စတင်သိကျွမ်းရခြင်း

တက္ကသိုလ်တွေ ဖွင့်သောနေ့ဖြစ်၏ ။

ထိုနေ့မှာ ပင် မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲကို ကျင်းပသည်။

ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမထဲမှာ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ပြီး ကျောင်းသားကျောင်းသူသစ်လွင်အားလုံး တက်ရောက်ကြရသည်။ နောက်ရက်တွေကျမှ ကိုယ့်ဌာနအလိုက် သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲတွေ သီးခြားကျင်းပကြရသည်။

ပထမဦးစွာ ပါမောက္ခချုပ်က အမှာစကား၊ ဆုံးမစကား ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဌာနအလိုက် ပါမောက္ခများ၊ ဌာနမှူးများ နှင့် မော်ကွန်းထိန်းတို့က ပြောကြသည်။ မိမိတို့ သက်ဆိုင်ရာဘာသာများ အကြောင်း မိတ်ဆက်ပြောပြကြခြင်း ဖြစ်၏ ။ အချို့ဆရာကြီးများ သည် စကား ပြောအလွန်ကောင်းသည်။ ရယ်စရာမောစရာတွေ ကြားညှပ်ပြောသွားကြသဖြင့် တဝေါဝေါ ပွဲကျကြရ၏ ။

အခမ်းအနားပြီးတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ၏ ပထမဆုံးနေ့မှာ တစ်ကြိမ်၊ နောက်ဆုံး ဘွဲ့ယူသောနေ့မှာ တစ်ကြိမ် စုစုပေါင်းနှစ်ကြိမ်သာ တက်ခွင့်ရသော ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမကြီးထဲက ထွက်လာကြ၏ ။

အထက်တန်းကျောင်းမှာ တုန်းက ကျွန်တော်နှင့်တွဲ ခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းတွေအနက် နှစ်ယောက်က ဆယ်တန်း ကျပြီး ကျန်ရစ်သည်။ တစ်ယောက်က ကျွန်တော်နှင့် တစ်နှစ်တည်းအောင်သော်လည်း ဆေးတက္ကသိုလ်ရောက်သွား သဖြင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေ၏ ။

ကျောင်းထဲကို အရင်က နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်ရောက်ဖူးသဖြင့် သိပ်စိမ်းနေတာမျိုးတော့ မဟုတ်။ ခုဟာက တစ်ယောက်တည်းမို့ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေခြင်း။ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်ပဲ လုပ်ရမလား။ တစ်နေရာရာ မှာပဲ ထိုင်ရ မလား။

မိုက်ထဲကလည်း ဆာလာသည်။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ သွားထိုင်ရလျှင်

ကောင်းမည်။ စားသောက် ဆိုင်တန်းတွေ အများ ကြီးရှိသော်လည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မသွားတတ်သေး။ နောက်မှ အပန်းဖြေရိပ်သာထဲမှာ သက်သာစားသောက်ဆိုင်ရှိကြောင်း သတိရသည်။ သွားလို့ အလွယ်ဆုံး။ အဓိပတိလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့စဉ် ...

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ... ဘယ်လဲ ...”

ဆယ်တန်းအောင်ပြီး လုပ်အားပေးခဲ့စဉ်က စက်ရုံတစ်ခုမှာ အတူတူဆုံခဲ့သော မောင်ခင်၊ သိန်းရွှေနှင့် မောင်မောင်ကြည်တို့ကို သွားတွေ့သည်။

“ဗိုက်ဆာလို့ကွာ ... တစ်ခုခုသွားစားမလို့ ...”

“ဘယ်မှာ စားမလို့လဲ ...”

“အာရ်စီထဲမှာ ...”

မောင်ခင်က ခေါင်းကုတ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ငါတို့ လုပ်အားပေးပြီးကတည်းက ပြန်မဆုံရသေးဘူး ... ပြီးတော့ ဒီနေ့ တက္ကသိုလ် စတက်ရတဲ့နေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် နည်းနည်းသွားသောက်ရအောင် ...”

“ဟာ ... ငါမှ မသောက်တတ်ပဲ ...”

“ငါလဲ မသောက်ဖူးဘူး ...”

“ငါလဲ တစ်ခါမှ ...”

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်တုံ့ပြန်သည်။ မောင်ခင်က ...

“အေးလေ ... ဒါကြောင့် သောက်ဖူးတယ်ရှိအောင် သောက်ရအောင်လို့ ပြောတာပေါ့ ...”

ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီဖြစ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူကြီးဖြစ်ပြီဟု သတိမှတ်ထားသည်။ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ် ချက်ချနိုင်ပြီဟုလည်း ယူဆနေသည်။

အသစ်အဆန်းကိုလည်း မြည်းစမ်းကြည့်ချင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“အေး ... ကောင်းတယ်ကွာ ... ဘယ်ဆိုင်သွားမလဲ ... ငါတော့ တစ်ခါမှ မသွားဖူးလို့ မသိဘူး ... ”

မောင်ခင်က ခဏစဉ်းစားပြီး ...

“မင်းသမီးစားတော်ဆက်ကို သွားမယ် ... ”

“ဟာ ... ဈေးကြီးမှာ ပေါ့ ... ငါ့မှာ ပိုက်ဆံ သိပ်မပါဘူး ... ”

“ဈေးမကြီးပါဘူးကွ ... တခြားဆိုင်တွေလောက်ပါပဲ ... ”

မောင်ခင်၏ ဦးဆောင်မှု ဖြင့် ရွှေမန်းရုံအောက်ထပ်မှာ ကပ်လျက်ဖွင့်ထားသော မင်းသမီးစားတော်ဆက်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

မောင်ခင်သည် ကျွန်တော်တို့ထက် အသက်နှစ်နှစ်လောက်ပိုကြီးသည်။ လည်လည်ပတ်ပတ်လည်း ရှိသည်။ ဆိုင်ထဲရောက်လို့ ကျွန်တော်တို့တွေ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြောင်စီစီဖြစ်နေစဉ်မှာ ပင် သူက စားပွဲထိုးကို ... “ဟေး ... ဝိတ်တာ ... ” ဟု လှမ်းခေါ်ပြီး . . .

“ရမ် သရီးပက်၊ ကရင်ဆိုဒါ နှစ်လုံး၊ အစိမ်းကြော် တစ်ပွဲ၊ ကြက်ဥမွှေကြော် တစ်ပွဲ၊ ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ပွဲ ... ”

ဟု မှာ လိုက်သည်။ ရမ်ထည့်လာသော ပုလင်းပြား၊ ကရင်ဆိုဒါ၊ ရေခဲနှင့်ဖန်ခွက်များ အရင် ရောက်လာသည်။ (ထိုစဉ်က အအေး ပုလင်းများ ကို ရေခဲစိမ်ထားသည့်စနစ် ခေတ်မစားသေး။) မောင်မောင်ကြည်က အရက်ပုလင်းကို လှမ်းကိုင်မည်ပြုစဉ် ...

“နေဦးကွ ... စားစရာတစ်ခုခုရောက်လာအောင်စောင့်ဦး ... ဒီအတိုင်းဆို မင်းတို့ သောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ... ”

မောင်ခင်က ဟန့်သည်။ သိန်းရွှေက ...

“ကရင်ဆိုဒါ နည်းနည်းသောက်နှင့်မယ်ကွာ . . . ”

“မင်းကလဲ . . . ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ . . . ”

ဟု ကျွန်တော်ကပြောလိုက်စဉ်မှာ ပင် ကြက်ဥမွှေးကြော် အရင်ရောက်လာသည်။

“ကဲ . . . စကြစို့ . . . ”

မောင်ခင်က ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်၏ ဖန်ခွက်များ ထဲသို့

နည်းနည်းစီမျှထည့်ပေးပြီး ကျန်တာကို သူ့ခွက်ထဲ အကုန်ထည့်လိုက်၏ ။

သူ့ခွက်ထဲမှအရက်က ပိုများ သည်။မှာ တာမှ သုံးပက်ထဲကို သူက တစ်ပက်လောက်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်လျှင် တစ်ပက်တောင်မပြည့်တော့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သောက်ဖူးဖို့ကအဓိကပဲဆိုပြီး ဖန်ခွက်ထဲကို ကရင်ဆိုဒါအပြည့်ထည့်ပြီး တစ်ငုံ ငုံကြည့်သည်။ ခါးသလိုလို ချိုသလိုလို အရသာ။ သိန်းရွှေသည် ဖန်ခွက်ကို ပါးစပ်နားတေ့လိုက် ပြန်ချလိုက် လုပ်နေ၏ ။ မောင်မောင်ကြည်ကတော့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်မည့်ပုံရှိ၏ ။ မောင်ခင်က . . .

“ခဏနေကြဦး . . . ချီးယာ့စ် လုပ်ရအောင် . . . ”

ဆိုပြီး ဖန်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်မြှောက်ပြီး

“ချီးယာ့စ်” ဟု ရေရွတ်ရင်း ဖန်ခွက်ချင်း ထိလိုက်ကြသည်။

မောင်ခင်က တစ်ငုံ ငုံသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လိုက်ငုံသည်။ သိန်းရွှေက

ဖန်ခွက်ကို ငေးကြည့်နေသဖြင့် မောင်ခင်က မေးငေါ့ပြလိုက်၏ ။ ဒီတော့မှ တစ်ငုံ ငုံလိုက်သည်။ သူသည် မသောက်ရခင်ကတည်းက မျက်နှာကို ကြိုတင်ရှုံ့မဲ့ထားလိုက်သေးသည်။ သောက်ပြီးတော့မှ . . .

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ထင်သလောက် မခါးပါဘူးကွ . . . ”

မောင်ခင်က ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်၏ ဖန်ခွက်များ ထဲသို့

နည်းနည်းစီမျှထည့်ပေးပြီး ကျန်တာကို သူ့ခွက်ထဲ အကုန်ထည့်လိုက်၏ ။

သူ့ခွက်ထဲမှအရက်က ပိုများ သည်။မှာ တာမှ သုံးပက်ထဲကို သူက တစ်ပက်လောက်ရှိသဖြင့်

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်လျှင် တစ်ပက်တောင်မပြည့်တော့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သောက်ဖူးဖို့ကအဓိကပဲဆိုပြီး ဖန်ခွက်ထဲကို ကရင်ဆိုဒါအပြည့်ထည့်ပြီး တစ်ငုံ ငုံကြည့်သည်။ ခါးသလိုလို ချိုသလိုလို အရသာ။ သိန်းရွှေသည် ဖန်ခွက်ကို ပါးစပ်နားတွေလိုက် ပြန်ချလိုက် လုပ်နေ၏ ။ မောင်မောင်ကြည်ကတော့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်မည့်ပုံရှိ၏ ။ မောင်ခင်က ...

“ခဏနေကြဦး ... ချီးယာ့စ် လုပ်ရအောင် ...”

ဆိုပြီး ဖန်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်မြှောက်ပြီး ““ချီးယာ့စ်”” ဟု ရေရွတ်ရင်း ဖန်ခွက်ချင်း ထိလိုက်ကြသည်။

မောင်ခင်က တစ်ငုံ ငုံသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လိုက်ငုံသည်။ သိန်းရွှေက ဖန်ခွက်ကို ငေးကြည့်နေသဖြင့် မောင်ခင်က မေးငေါ့ပြလိုက်၏ ။ ဒီတော့မှ တစ်ငုံ ငုံလိုက်သည်။ သူသည် မသောက်ရခင်ကတည်းက မျက်နှာကို ကြိုတင်ရှုံ့မဲ့ထားလိုက်သေးသည်။ သောက်ပြီးတော့မှ ...

“ဟဲ ... ဟဲ ... ထင်သလောက် မခါးပါဘူးကွ ...”

ဟု ဆိုသည်။ မောင်မောင်ကြည်ကတော့ ကညာစစ်မနေတော့ပဲ တစ်ခွက်လုံးကုန်အောင် တစ်ရှိန်တည်း မော့ချလိုက်လေတော့သည်။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲကွ ... အရက်ကို နွားနို့သောက်သလို သောက်ရသလား ... အဲဒါ ဂေါ်ရင်ချိုမော့ မော့တယ်လို့ ခေါ်တယ် ... ရမ်သောက်တဲ့အခါ နည်းနည်းချင်း တစ်မိစိမ့်သောက်ရတယ်ကွ ...”

မောင်ခင်က အပြစ်တင်သည်။ မောင်မောင်ကြည်က ...

“ဟာ ... ဒီချိုခါးကြီးကို ဖြည်းဖြည်းသောက်လို့ ရမလားကွ ... ကဲကွာ ... ဒါဆိုလည်း နောက်ထပ် မှာ လိုက် ... မင်းပြောသလို သောက်မယ် ...”

“ဘယ်ရမလဲကွ ... မင်းတို့က အူရိုင်းတွေ ... ဒီလောက်ပဲ တော်ပြီ ... သောက်ချင်ရင် ကရင်ဆိုဒါပဲ သောက်တော့ ...”

မောင်ခင်က ကျွန်တော်တို့ကို အူရိုင်းတွေဟု ပြော၏။ ဒီတုန်းကတော့ သူ့ကို တကယ့်သန္တာရငုံသူကြီး တစ်ယောက်ဟု အထင်ကြီးမိသေးသည်။ ထိုစဉ်က သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ပက်ထက် ပိုမသောက်ရဲတာ နောက်မှ စဉ်းစားမိ၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် အရက်သောက်ကြခြင်း မဟုတ်။ အရက်မြည်းကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ တစ်နည်း အားဖြင့် ကရင်ဆိုဒါထဲကို အရက်နည်းနည်းစပ်သောက်ကြခြင်းသာဖြစ်၏။ စပ်တဲ့အရက်ကလည်း တစ်ပက်တောင် မပြည့်။

ဒီတော့ အူရိုင်းပင်ဖြစ်စေ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ကျန်းမာရေးကောင်းနေသူများ မှာ မူးတယ်လို့ မဆိုနိုင်။ သို့ ရာတွင် ကျွန်တော်တို့စိတ်ထဲမှာ တော့ အရက်သောက်ပြီးပြီ၊ ငါတို့မူးပြီဟု ထင်နေကြ၏။ တကယ့် အရက်သမားတွေဟန်ဖြင့် အာလေးလျှာလေးဖြစ်အောင် တမင်လုပ်ပြီး စကားပြောကြသည်။ အကြောင်းသိသာ စားပွဲထိုးကတော့ တစ်နေရာမှ ပြုံး ကြည့်နေပေလိမ့်မည်။

စားသောက်ပြီးလို့ ဆိုင်ထဲကထွက်လာတော့ ခြေလှမ်းတွေက ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်နေ၏။ ဒါကို တမင်တကာ ခပ်ယိုင်ယိုင်ဖြစ်အောင် ကြိုး စားရတာ တော်တော်မလွယ်လှ။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ရယ်စရာကြီးပဲ။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ကျောင်းထဲပြန်သွားမယ် ... အဆောင်ရှေ့မှာ သီချင်းသွားဆိုမယ် ... ”

“အေးကွ ... ကောင်းတယ် ... ”

နံပါတ်ကိုးကားကို စီးပြီး ကျောင်းဘက်သို့ ပြန်သွားကြ၏။

မာလာဆောင်မှတ်တိုင်မှာ ဆင်း၊ ဂျပ်ဆင် ဝင်ပေါက်မှဝင်ပြီး သီရိဆောင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ကြသည်။ အဆောင်ရှေ့မှာ လူရှင်းနေသည်။ သီချင်းဆိုမည့်သူတွေ တစ်ယောက်မှ မလာကြသေး။ ဘယ်လာပါ့မလဲ။ ခုမှ ညနေ ခြောက်နာရီလောက်သာ ရှိသေးသည်။ မှောင်တောင် မမှောင်သေး။

တကယ်က တက္ကသိုလ်မှာ ညခုနစ်နာရီ ရှစ်နာရီလောက်ကျမှ အဆောင်ရှေ့မှာ သီချင်း လာဆိုကြခြင်းဖြစ်၏။ ခုလို လင်းလင်းချင်းချင်းကြီးမှာ သီချင်းဆိုဖို့ဆိုပြီး ရောက်လာသော ကျွန်တော်တို့ တစ်သိုက်ကား တကယ်ငကြောင့် တွေဖြစ်၏။ တကယ်တမ်းကျတော့လည်း ဆိုရတာမဟုတ်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အပြန်အလှန် မေးငေါ့ပြကြသည်။ ကျွန်တော်က ...

“ကြောင်တောင်တောင်ကြီးကွာ ... ”

ဟု ညည်းလိုက်သည်။

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... ”

“တခြား ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘူးကွ ... ”

“အဆောင်ပေါ်က ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းရယ်ကြရင် ရက်စရာကြီး ... ”

“ပြန်တာ ကောင်းပါတယ်ကွာ ... ”

အသီးသီးရေရွတ်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရက်ကိုတော့ မြည်းစမ်းကြည့်ဖူးသွားပြီ။

အရက်မူးသည့်အရသာကိုလည်း ခံစားဖူးပြီဟု ထင်မိ၏။ တကယ်မူးတာမဟုတ်ကြောင်း မရိပ်မိသေး။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟုတ်လှပြီဟု ထင်သည်။

“အရက်သောက်တယ်ဆိုတာ ဘာခက်သလဲကွ ... ငါဆိုရင် တော်ရုံတန်ရုံ သောက်တာလောက်နဲ့ ထိတဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူးကွ ... ”

ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးမိ၏။

ဒါကြောင့်လည်း နောက်တစ်ပွဲမှာ ရေရေလည်လည် ခံစားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေ၏။

စိတ်မကျေ

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ မဆုံဖြစ်တာ နည်းနည်းကြာသွားပြီ။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရောက်၊ တစ်ယောက်က ဆေးတက္ကသိုလ်တက်၊ စာမေးပွဲကျကျန်ခဲ့သောနှစ်ယောက်က ဆယ်တန်းဖြေဖို့ ကျောင်းပြန်တက်... တကွစီဖြစ်ကုန်သဖြင့် အရင်ကလောက် မတွေ့နိုင်တော့။ နောက်တစ်နှစ်မှာ တော့ သူတို့ ဆယ်တန်းအောင်သွားသည်။ ဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ မနှစ်က အောင်ထား သူနှစ်ယောက်က ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ကျွေးမွေးဖို့တိုင်ပင်ကြသည်။ ထိုအကြောင်းကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်၍ ပြောကြရင်း ကျွန်တော်က မောင်မယ်သစ်လွင် ကြုံဆိုပွဲနေက အရက်သောက်ကြကြောင်းကို အာပေါင်အာရင်းသန်သန် ကြွားမိ၏ ။

အေးသိန်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်နေပြီး ...

“ဪ ... ဟုတ်လား ... ”

ဟု ရေရွတ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ... “ဟင်းဟင်း ... ဟင်းဟင်း ... ” ဆိုပြီး ရယ်သလို ညည်းညူသလို လုပ်နေသည်။ ဒီပုံစံမှာ တစ်ဖက်လူကို မခိုးမခန့်လုပ်ချင်သည့်အခါတိုင်း သူပြုမူနေကျဖြစ်သဖြင့် ...

“ဘာလဲကွ ... မင်းသောက်ချီးက ... ”

ဟု ကျွန်တော်မေးသည်။ သူက ...

“ဟင်းဟင်း ... ရမ်တစ်ပက်မပြည့်တစ်ပြည့်ကိုများ ကရင်ဆိုဒါနဲ့ ရောသောက်တယ်တဲ့ ... ဟင်းဟင်း ... ”

“အောင်မယ် ... မင်းကရော ဘယ်လောက်ရင့်နေလို့လဲ ... ”

“ဒါကတော့ ညကျရင် သိမှာ ပေါ့ကွာ ... ”

“ဘာ ... ညကျရင် ... ”

ထိုအခါ နောင်စိုးက ...

“ဒီလိုကွ ... ငါတို့အိမ်ကလူကြီးတွေ ရွာဘုရားပွဲသွားကြတယ် ... အိမ်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်း အိမ်စောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် ...”

“ဒီတော့ ...”

“ငါတို့နှစ်ယောက်က ဒီကောင်တွေကို ဂုဏ်ပြုမယ်လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား ... ဒီတော့ ဒီနေ့ည နောင်စိုးတို့အိမ်မှာ သွားအိပ်ကြမယ် ... ပြီးတော့ နည်းနည်းပါးပါး သောက်ကြတာပေါ့ကွာ ...”

ချစ်ဖေက သူတို့ချင်း ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာကို ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပထမအကြိမ်တုံးက မစို့မပို့ သောက်ခဲ့ရတာ ကို စိတ်ထဲက အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေတာမို့ ...

“အေး ... ကောင်းတယ်ကွ ...” ဟု အားတက်သရော သဘောတူလိုက်၏ ။

နောင်စိုးတို့အိမ်မှာ ညနေခြောက်နာရီခန့်ကြာသည်။ အိမ်ကိုတော့ ချစ်ဖေတို့အဖေ ဆေးရုံတက်ရလို့ ညသွားစောင့်အိပ်ပေးရမယ်ဟု ပြောခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ချစ်ဖေတို့အဖေမှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ကပင် ဆုံးပါးခဲ့ပြီဖြစ်၏ ။ သို့ တိုင်အောင် အပြင်မှာ အိပ်ချင်သည့်အခါတိုင်း “ချစ်ဖေတို့အဖေ အသည်းအသန်ဖြစ်လို့”၊ “ချစ်ဖေတို့အဖေ လေဖြန်းသွားလို့” စသည်ဖြင့် အကြောင်းပြမြဲဖြစ်၏ ။ အမေကတောင် ...

“မောင် ချစ်ဖေတို့အဖေက တော်တော်ချူချာတယ်နော် ...” ဟု ပြောနေသေးသည်။ ချစ်ဖေ အိမ်ကို လာသောအခါ ... “မင်းအဖေက ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးဆို ... အမေ ဖော်ထားတဲ့ ဆေးလေးယူသွား ...” ဆိုပြီး ပေးတတ်သေးသည်။

ချစ်ဖေကလည်း တော်တော်မျက်နှာပြောင်သည်။ နောက်တစ်ခါလာတော့ အမေက ... “ဘယ်နှယ်လဲဟေ့ ... မင်းတို့အဖေ အမေ့ဆေးနဲ့ တည့်ရဲ့ လား ...” ဟု မေးသောအခါ “ဟာ ... တည့်တယ် အမေရဲ့ ... အရင်က မောမောနေတာ အခုတော်တော်ဟန်ကျနေပြီ ...” ဟု အလိုက်သင့်ပြန်ပြီးသည်။ အမေကလည်း သဘောတွေကျပြီး ဆေးတွေ ထပ်ပေးသည်။

အမေ့ဆေးမှာ အပူငြိမ်း အားတိုးသွေးဆေးဖြစ်၏။ ဒီကောင်က အမေပေးသည့် သွေးဆေးတွေ သူ့ဘာသာ သောက်ပစ်ခြင်း ဖြစ်၏။ “ကောင်းတယ်ကွ ... အိပ်လိုလည်း ပျော်တယ် ... ထမင်းလည်း ပိုစားကောင်း လာတယ် ... ဒါကြောင့် ညာပြီးထပ်တောင်းတာ ... ” ဟု ဆိုသည်။

နောင်စိုးအိမ်မှာ လူစုံကြသောအခါ ဒီဥစ္စာ ဦးစီးခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော အေးသိန်းက တာဝန်ခွဲဝေသတ်မှတ် ပေးသည်။

“ငါနဲ့ချစ်ဖေက အရက်သွားဝယ်မယ် ... နောင်စိုးနဲ့ ဉာဏ်ကြီးက စားစရာစီစဉ်ထား ... ”

ကျွန်တော်က မနေခဲ့ချင်။ အရက်သွားဝယ်သည့် အတွေ့အကြုံကို လိုချင်သည်။ နောက် ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်ဝယ်လျှင်လည်း ဝယ်တတ်အောင် ...

“မင်းနဲ့ ငါလိုက်မယ်ကွာ ... ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ အေးသိန်းက သူ့ကို စောဒကတက်ရကောင်းလားဆိုသောပုံစံဖြင့် စောင်းကန်း စောင်းကန်းကြည့်သည်။ ခုကိစ္စမှာ သူက ဦးစီးခေါင်းဆောင်ကိုး။

“အေး ... မင်းလိုက်သွား ... ငါက အိမ်ကနေ ဒီထိ အဝေးကြီးလမ်းလျှောက်လာရတာ ... ခြေထောက် တွေ ညောင်းနေပြီ ... ”

ချစ်ဖေကပါ ဝင်ပြောမှ အေးသိန်းက ““ဒါဆိုလည်း လိုက်ခဲ့ ... ”” ဟု သဘောတူလိုက်၏။

ထိုအချိန်က ခုလို ကွမ်းယာဆိုင်မှာ တောင် အရက်ဝယ်လိုရသော အခါသမယ မဟုတ်သေး။ အစိုးရဖွင့် သောဆိုင်များ နှင့် အရက်ပုန်းဆိုင်တို့သာ ရှိ၏။ အစိုးရဖွင့်သောဆိုင်များ မှာ တစ်မြို့ နယ်လုံးမှာ မှ နှစ်ဆိုင်၊ အလွန်ဆုံး သုံးဆိုင်လောက်သာ ရှိ၏။ ဒါတွေကလည်း အရက်ဖြူသာရောင်းသည်။ ရမ်တို့ဘာတို့လို အနီတွေက မြို့

ထဲဘက်ရှိ ဆိုင်ကြီးတွေမှာ သာ ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့ နယ်ထဲမှာ တော့ ဘူတာနားမှာ တစ်ဆိုင်၊ အောက်ချိုင့်ဟု ခေါ်သောနေရာမှာ တစ်ဆိုင် ရှိ၏ ။ အေးသိန်း ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားတာက ဒီဆိုင်တွေမဟုတ်။ နောင်စိုးတို့ရပ်ကွက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကျုံး ကျော်ရပ်ကွက်တစ်ခုထဲ ဝင်သွားခြင်းဖြစ်၏ ။

“ဟေ့ကောင် ... ဘယ်သွားမလို့လဲ ... ဆိုင်ကြီးမှာ သွားမဝယ်ဘူးလား ... ”

ကျွန်တော်ကမေးသဖြင့် ...

“ဆိုင်ကြီးမှာ ဆိုရင် ဒီရက်ပိုင်းမှာ ဘီအီးအဝင်နည်းလို့တဲ့ကွ ...

တစ်ယောက်လေးပက်ပဲ ရောင်းတယ် ... တန်းစီနေရတာ နဲ့ ကြာမယ် ... နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ ရှစ်ပက်ပဲ ရမှာ ... ဒါကြောင့် ... ”

သူကပြောရင်း လမ်းကြားလေးတစ်ခုထဲ ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ လမ်းကလေးက အိမ်ကြိုအိမ်ကြားမှာ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ဖြစ်နေ၏ ။ ခဏကြာတော့ အိမ်နှစ်အိမ်ကြားမှ ကပ်သီးကပ်သတ် ဝင်သွားရပြန်၏ ။ အိမ်တစ်အိမ်၏ နောက်ဖေးဘက်မှ ဖြတ်ထွက်ပြီးနောက် တဲကလေးတစ်လုံးထဲ ဝင်သွားသည်။

ရှေ့ခန်းမှာ လူနှစ်ယောက် ထိုင်သောက်နေကြ၏ ။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်တော့ တစ်ယောက်က ...

“ဒေါ်ပု ... ဝယ်သူလာတယ်ဗျို့ ... ”

ဟု အတွင်းခန်းထဲ လှမ်းအော်လိုက်၏ ။ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး ...

“ဘယ်လောက်ယူမှာ လဲ ... ”

ဟု မေးသည်။ အေးသိန်းက လက်ထဲမှ ပလတ်စတစ်ပုံးလေးကို လှမ်းပေးပြီး ...

“နှစ်လုံး ... ”

မိန်းမကြီးက အထဲဝင်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ အရက်ထည့်ထားသောပုံးကို လာပြန်ပေးသည်။ အေးသိန်းက ပုံးကို မီးခွက်ရောင်မှာ ထောင်ကြည့်ပြီး ...

“ပြည့်ရဲ့ လား အဒေါ်ရ...”

“အမယ်လေး... ဖောက်သည်တွေကို မဟုတ်တာ လုပ်ပါ့မလား...”

“ဒါကြောင့်လည်း အဒေါ်ဆီ တကူးတကက လာဝယ်တာပေါ့...”

ဟု အေးသိန်းကပြောရင်း ရှပ်အံ့ကျီအိတ်ကို နှိုက်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့လက်ကိုတားလိုက်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်... ငါတိုက်မယ်လို့ ပြောထားတယ်လေကွာ...”

ဆိုပြီး အသင့်ထုတ်ထားသည့် ဆယ်တန်တစ်ရွက် ပေးလိုက်၏။ မိန်းမကြီးက နှစ်ကျပ်ပြန်အမ်းသည်။ ကျွန်တော်က...

“မအမ်းနဲ့... နောက်နှစ်ကျပ်ဖိုး ထပ်ထည့်...”

ဟု ပြောလိုက်၏။ အေးသိန်းက ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်... ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦး...”

“ဟာ... တော်ကြာမလောက်လို့ရှိရင် တစ်ခါ ထပ်လာနေရဦးမယ်...”

သူက ဘာမှမပြောတော့ပဲ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ပြုံး နေ၏။ သူပြုံး ပုံမှာ “ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ” ဆိုသော သဘော။ တကယ်တော့လည်း ဒီလိုချောင်ကြို ချောင်ကြားရှိ အရက်ပုန်းဆိုင်ကို သိနေတယ် ဆိုကတည်းက သူ ကျွန်တော့်ထက် ဝါရင့်ကြောင်း သိသာနေပြီ။ ဒီလိုဖြစ်အောင်ပဲ သူက တမင်ခေါ်ခဲ့သလား မသိ။ သို့ တိုင်အောင် ကျွန်တော်က သိပ်မာန်မချချင်သေး။ တကယ်သောက်တဲ့အခါ သူနဲ့ လယ်ဗယ်တန်းတူ သောက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေ၏။

နောင်ဖိုးတို့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ဟိုနှစ်ကောင်က စားစရာတွေ အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီးကြောင်း တွေ့ရ၏။ မီးဖိုထဲက စားပွဲပိုင်းကလေးပေါ်မှာ စားစရာတွေ ဖန်ခွက်တွေနှင့် စောင့်နေကြ၏။ သူတို့လုပ်ထားသည့်စားစရာများ မှာ ဝက်ခေါင်းသုပ်၊ ကြက်ဥမွှေကြော်၊ ပဲကြီးလှော်... ဒါတွေက အရက် နှင့်မြည်းလို့ ကောင်းသည့်အရာတွေပဲ။

ပဲနီလေးဟင်းချိုကတော့ လိုက်မှန်း၊ မလိုက်မှန်း ကျွန်တော်လည်း မသိ။

အဲ . . . မတော်မတည့်လုပ်ထားတာကတော့ အုန်းယိုနှင့် မလိုင်လုံးတွေကိုပါ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်နှင့် ထည့်ထားခြင်းဖြစ်၏ ။ အေးသိန်းက ဒါကိုကြည့်ပြီး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ မနှစ်မြို့ ဟန်ပြုရင်း . . .

“မင်းတို့က ဘာလဲကွ . . . ဒါတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ . . . ”

မလိုင်လုံးပန်းကန်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြီး မေးသည်။ နောင်စိုးက . . .

“အချိုတည်းဖို့လေကွာ . . . ”

“ဖွတ်တဲ့မှပဲ . . . အရက်သောက်တာ အချိုတည်းရတယ်လို့ . . . ”

“ဟာ . . . အရက်က ခါးတယ်ကွ . . . အချိုလေးနဲ့ ဖြေမှဖြစ်မယ် . . .
မင်းမစားချင်နေ . . . ငါတို့စားမယ် . . . ”

ဟု ချစ်ဖေက ဝင်ပြောသည်။

ထို့နောက် ဝိုင်းကိုစကြသည်။ အေးသိန်းက “မာကာ”လုပ်ပြီး ဖန်ခွက်တွေထဲ
ငှဲထည့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ဖန်ခွက်တွေမြှောက်ပြီး
“ဒိုးယားစ်” လုပ်ကြ၏ ။

အေးသိန်းက . . .

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . ရေရောကြဦးလေ . . . အရက်လောကမှာ ရေမရောရင်
အသေစောတယ်ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်ကွ . . . ”

ဟု ဆရာကြီးလေသံဖြင့် ပြော၏ ။ ဟိုနှစ်ကောင်က လိုက်နာပြီး
ရေရောကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကောင် ကျောတောတောပြောနေတာ မခံချင်သဖြင့် . .

“ငါက နိပဲ သောက်ချင်တယ် . . . ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ အေးသိန်းသည် တစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး ပြုံး၍ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေပြန်သည်။ တကယ်တော့ ဒုဝယ်လာသည့်အရက်သည် အစိုးရထုတ် ဘီအီးမဟုတ်။ တော၊ ဂျန်းဂဲလ်၊ ထွေးညိုစသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးခေါ်ကြသော အရက်ဖြစ်၏။

ရန်ကုန်မြို့ အထွက်ရှိ ချောင်ကျသောအရပ်များ မှာ ချက်ကြသည်။ ထန်းလျက်၊ ကောက်ညှင်း၊ ဓနိရည်၊ တင်လဲ . . . အဆင်ပြေရာနှင့် ချက်သည်။ ပုံသေနည်းဖော်မြူလာ တိတိကျကျမရှိ။ ကဇော်ဖောက်ရာ မှာ လည်း အဆင်ပြေရာပစ္စည်းကို သုံးကြသည်။ တစ်ချို့က ဓာတ်မြေဩဇာနှင့် ဖောက်သည်။ တစ်ချို့က ရာဘာအလေအလွင့် များ နှင့် ဖောက်သည်ဟု ကြားဖူး၏။ ဒီဂရီလည်း ပုံသေမရှိ။ တစ်ပုလင်းသောက်လို့ ရီတီတီဖြစ်ရုံ ရှိတာမျိုးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ တစ်ခွက်နှစ်ခွက်နှင့် မှော့ ကံသွားအောင် မူးတာမျိုးလည်း ရှိချင်ရှိမည်။

အန္တရာယ် မကင်းတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်၏။ အခန့်မသင့်လျှင် အဆိပ်သင့်ပြီး သေတတ်သည်။ နောက်ပိုင်း မက်သနောနှင့် ချက်သည်ဟု နာမည်ထွက်သော “ဖောရှော” ဆိုတာတောင် ပေါ်လိုက်သေးသည်။ သောက်ပါများ လျှင် တစ်ကိုယ်လုံးဖောရှောင်လာပြီး မကြာခင် သေဆုံးတတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

အဲဒီ တုံးကတော့ ဖောရှောတွေဘာတွေမသိ။ အတွေ့အကြုံက နုသေးတော့ အရက်ဆို အတူတူပဲ မှတ်နေသည်။ ဖန်ခွက်ချင်းတွေ၍ “ဒိုးယားစ်” လုပ်ကြပြီးနောက် အေးသိန်းမှလွဲ၍ ကျွန်တော်တို့ ကျန်သုံးယောက်မှာ တစ်ခါတည်းကုန်အောင် မော့သောက်လိုက်ကြ၏။ ဟိုနှစ်ကောင်ကတော့ ဘယ်လိုနေလဲမသိ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရေလည်းရောမထားသဖြင့် ပူခါးနံသော အရသာဆိုးများ ကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားလိုက်ရ၏။ သူတို့ရှေ့မှာ သိက္ခာ ကျမှာ စိုးလို့သာ မရှုံ့မဲ့မိအောင် စိတ်တင်းထားလိုက်ရ၏။

“ဟာ . . . မင်းတို့က ဘယ်လိုသောက်တာလဲ . . . တဖြည်းဖြည်းချင်း ဇိမ်ခံသောက်မှပေါ့ . . . ဒါမှ ယူရပ်ပီယန်စတိုင် ဖြစ်မှာ ပေါ့ . . . မင်းတို့သောက်ပုံက ဂေါ်ရင်ဂျီမော့ မော့တယ်လို့ ခေါ်တယ် . . .”

အေးသိန်းက အပြစ်တင်သည်။

“ဂေါ်ရင်ဂျီမကလို့ ခေါ်တောစတိုင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... ဒီခါးခါးနံနံကြီးကို ဖိမိဆွဲသောက်မနေနိုင်ဘူး ... ဝမ်းထဲ မြန်မြန်ရောက်ပြီးတာပဲ ...”

ဟု ချစ်ဖေက ပြန်ပြော၏ ။ အေးသိန်းက ...

“အဲဒါ သွမ္မာက စကားပြောတာပဲ ...”

ဆိုပြီး သူ့ဖန်ခွက်ထဲက အရက်ကို တစ်ငုံ ထပ်ငုံသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကတော့ ဝမ်းထဲက ပူသွားတာတွေပြေအောင် အမြည်းတွေနှိုက်စားကြ၏ ။

အေးသိန်းက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး မျက်စပစ်လိုက်၏ ။

“ဘယ်လိုလဲ ... “နီ”မှ သောက်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ကောင် ...” ဆိုသော သဘော။

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကျောတောတောကြည့်တာကို မခံချင်သဖြင့်

ပုလင်းကိုကောက်ကိုင်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်လိုက်ပြန်၏ ။ ပထမတစ်ခါလို တစ်ဝက်တော့မဟုတ်။ နည်းနည်းလျှော့လိုက်၏ ။ ပြီးတော့ သူ့ကိုပြန်၍ မျက်စပစ်ပြလိုက်သည်။

“မင်းကကော ဘယ်လိုလဲ ... ရေရောထားတဲ့ တစ်ခွက်တောင် မကုန်သေးပါလား ...” ပေါ့။

ဒီကောင်ကလည်း သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြီး

လက်ကျန်ကိုရှင်းသည်။ ထပ်ဖြည့်ပြီး ရေရောသည်။ ဖန်ခွက်မြှောက်ပြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်မြှောက်ပြပြီး မော့ချလိုက်သည်။ ပထမတစ်ခါလောက် အဝင်မဆိုးတော့။ နောက်တစ်ခုထူးခြားတာက နှစ်ခွက်မြှောက်သည်ထိ ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်သေး။ မူးလည်းမမူး။ ပုံမှန်အတိုင်းတော့ မဟုတ်။ ခေါင်းထဲက ထုံတုံတုံဖြစ်နေတာတော့ သတိပြုမိ၏ ။ စကားတော့ အတော်ပြောလို့ကောင်းသည်။

တစ်ဝိုင်းလုံးမှာ ကျွန်တော့်အသံချည်းပဲဟု နောက်ဝိုင်းကျမှ ပြန်ပြောကြ၏။

ဒီလိုနှင့် အေးသိန်းတစ်ခွက် ကျွန်တော်တစ်ခွက် အပြိုင်သောက်ကြသည်။
ဟိုနှစ်ကောင်ကတော့ လူလည် တွေ။

“ဟာ . . . မင်း တော်တော်ထိန်းနိုင်တာပဲ . . .”

ဟု ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းမြှောက်ပေးကြ၏။ သူတို့ကတော့
နည်းနည်းပါးပါးလောက်သာ ထပ်သောက်ပြီး အမြည်းတွေသာ ခွစားနေကြသည်။ အချ
တည်းဦးမှပဲဆိုပြီး အုန်းယိုတွေ။ မလိုင်လုံးတွေ စားကြသည်။

ပထမပုလင်းတစ်လုံး ကုန်သွား၏။ အေးသိန်းက . . .

“ဘယ်လိုလဲ . . .”

ဟု မေးသည်။ ကျွန်တော်က . . .

“လုပ်လေကွာ . . . ဝယ်ထားပြီး ဒီအတိုင်း ဘာလိုထားမှာလဲ . . .”

ဟု ပြောပြီး နောက်တစ်ပုလင်းဖွင့်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု အပြည့်ရရှိသွားပြီ။ ခုထိ
ဘာမှမဖြစ်သေး။ အမှန်မှာ အနည်းငယ် အာလေးလျှာလေးဖြစ်လာပြီ။
ကိုယ့်ဘာသာသတိမထားမိခြင်းဖြစ်၏။

ခုတိယပုလင်းထဲက ငှဲ့ထားသော ပထမဆုံးဖန်ခွက်ကို မော့လိုက်စဉ်မှာ ပင်
ခေါင်းထဲက တစ်ချက်ဆောင့် တက်လာသည်။ နားထင်ကြောတွေလည်း
နည်းနည်းတင်းလာသည်။ “ဟဲ . . . ဟဲ . . . ခုမှပဲ မူးသလိုလို ရှိတော့ တယ် . . .” ဟု
တွေးလိုက်၏။ ဖန်ခွက်ထဲက အရက်ကို ထပ်မော့မည်ပြုသောအခါ ကုန်နေကြောင်း တွေ့ရ၏
။ ထို့ကြောင့် ထပ်ငှဲ့မည်ဟု စားပွဲပေါ်က ပုလင်းကို လှမ်းကိုင်မည်ပြုသောအခါ . . .

“ဟာ . . . ဘယ်နှယ် ငါတို့ဝယ်တာ နှစ်လုံးတည်းပါ . . . ခု ဘာကြောင့်
လေးလုံးဖြစ်နေတာလဲ . . . ဟိုကောင်အေးသိန်းများ . . .”

အတွေးတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် အေးသိန်းကိုမော့ကြည့်လိုက်ရာ အေးသိန်းမျက်နှာမှာ လိုင်းကောင်းကောင်း မမိသော ရုပ်မြင်သံကြားထဲကလို နှစ်ထပ်ဖြစ်နေ၏။ သူက ပြုံးကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော်က ပုလင်းကိုလှမ်းယူ၏။ လက်က ပုလင်းကိုမကိုင်မိ။ ပန်းကန်ထဲက ဝက်ခေါင်းသုပ်တစ်ဖတ်ကို ကောက်ယူသည်။ ဝက်ခေါင်းဖတ်မဟုတ်ပဲ ကြက်သွန်ဖတ်သာ လက်ထဲပါလာသည်။ ပါးစပ်ထဲထည့်တော့ လည်း ပါးစပ်မရောက်ပဲ နှာခေါင်းထဲဝင်မလို ဖြစ်သွား၏။ ဘယ်သူ့ဆီကမှန်းမသိသော ရယ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာ၏။ မော့ကြည့်မည်ပြုသော်လည်း ခေါင်းကထောင်မလာ။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် ရင်ထဲက အော်ဂလီဆန်သလို ဖြစ်လာ၏။ အန်ချင်လာသည်။ အန်လိုက်လျှင် ပေါ့သွားမည်ဟု ထင်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ရေကပြင်ဘက်သွားရန် ထရပ်လိုက်သည်။ ယိုင်ထိုးပြီး လဲမလိုဖြစ်သွား၏။

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင် . . .”

တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းထိန်းသည်။ “ရတယ် . . . ရတယ် . . .” ဆိုပြီး ရေကပြင်ဘက် ထွက်လာသည်။ အထွက်မှာ တံခါးပေါင်ကို ပခုံးနှင့် တိုက်မိသေးသည်။ ရေကပြင်မှာ ထိုင်ချလိုက်စဉ်မှာ ပင် ဝေါခနဲ ထိုးအန်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်ယောက်က ကျောကို လာနှိပ်ပေးမှန်းသိလိုက်၏။ စကားပြောသံ မသံမကွဲကြားရ၏။ နှစ်ခါသုံးခါ အန်လိုက်ပြီးနောက် နည်းနည်းပေါ့သွားသည်။

“ရပြီ . . . ရပြီ . . .” ဟု ရေရွတ်ရင်း ပြန်ထသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခဏလှဲနေလိုက် . . .”

ကျွန်တော် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ နောက်ကိုမှီချပြီး မျက်စိမှိတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ နားထင်ကြောနှစ်ဖက်က ဒုတ်ဒုတ် ဒုတ်ဒုတ်နှင့် သွေးတွေဆောင့်တိုးလာ၏။ ဦးခေါင်းတွင်းမှာ သံတုံးကြီး ထည့်ထားသလို လေးလံလွန်းလှသည်။ အလွန်နက်သော ချောက်ထဲသို့ ပြုတ်ပြုတ်ကျသွားသလို ခံစားရသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်စိကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ရ၏။ ဒီတော့လည်း သက်သာရာမရ။ ရဟတ်စီးနေရသလို အိမ်ကြီးက ချာချာလည်နေသည်။ အန်ချင်လာပြန်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ နောက်ဖေးဘက် မထွက်နိုင်တော့ပဲ အိမ်ရှေ့ကိုသွားသည်။ လှေကားထိပ်မှာ ပင် အန်ချလိုက်ရ၏။

တကယ်တော့ ဝမ်းထဲမှာ အန်ထုတ်စရာ အစာမရှိတော့။ အူတွေအသည်းတွေ ပြုတ်ပြီး အန်ထွက်လာမလား အောက်မေ့ရ၏။ အန်လို့အားရတော့ အမောဆိုက်နေသည်။ ထိုနေရာမှာ ပင် ပစ်လွဲချလိုက်ချင်သည်။ မဖြစ်သေးသဖြင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်ရှိရာ ပြန်လာပြီးထိုင်သည်။ စောစောကလို ပြန်ဖြစ်ချင်လာပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်က ဆင်းပြီး ကြမ်းပေါ် လှဲချလိုက်သည်။ ထိုအခါ အန်ချင်လာပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် အန်လိုက်၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်လိုက်၊ ကြမ်းပေါ် လူးလိမ့်လိုက်၊ အန်လိုက်နှင့် ဘယ်နှစ်ကြိမ်ဘယ်နှစ်ခါ သံသရာလည်နေမှန်းမသိ။

သူငယ်ချင်းတွေက နှိပ်ပေးလိုက်၊ ကျောကိုဖိလိုက် တစ်ခါတစ်ခါ လုပ်ပေးကြတာ သတိပြုမိ၏။ အတော် ကြာအောင် ခံစားနေရပြီးမှ အိပ်ပျော်သလို သတိလစ်သလို ဖြစ်သွား၏။ ဒီကြားထဲမှာ သေသွားတာကမှ ကောင်းဦး မယ်ဟု အတွေးပေါက်ခဲ့မိသေးသည်။ ပြန်နိုးလာသောအခါ သို့တည်းမဟုတ် သတိပြန်ရလာသောအခါ မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ။ ခေါင်းတွေက နောက်နေတုံးရှိသေးသည်။ ဝမ်းထဲမှာ အစာလုံးဝမရှိသဖြင့် ရင်ပူပြီး တလုပ်လုပ် ဖြစ်နေ၏။ ဟိုသုံးယောက်သည် စကားထိုင်ပြောရင်း ကျွန်တော်နီးအလာကို စောင့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း မျက်နှာသွားသစ်ပြီးနောက် ...

“ဗိုက်ဆာလိုက်တာကွာ ... ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“အေး ... ငါတို့လည်း ဆာတာပဲ ... မင်းကို စောင့်နေတာ ... ”

ထို့နောက် ဈေးထဲသွားပြီး ဒေါ်ထွေးကြည်ဆိုင်မှာ မုန့်ဟင်းခါးစားကြသည်။

“ငရုတ်သီး ခပ်စပ်စပ်လေး ထည့်စားကွ . . . ဒါမှ မင်းနေလို့ထိုင်လို့
ကောင်းသွားမယ် . . .”

အေးသိန်းကပြော၏။ သူပြောတာ မှန်သည်။ ငရုတ်သီးမှု နဲ့ခပ်ကဲကဲလေးနှင့်
စားလိုက်သောအခါ ချွေးတွေစိုထွက်လာပြီး နေရတာ နည်းနည်းပေါ့သွားသည်။ ပြီးတော့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဆက်ထိုင် ကြ၏။ အေးသိန်းညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဘလက်ကော်ဖီကို
သံပုရာသီး ညှစ်ထည့်၍ သောက်ရင်း သူ၏ ပညာပေးမှု ကို အောင့်သက်သက်နှင့်
နားထောင်ရလေတော့သည်။

“ဒီလိုရှိတယ်ကွ . . . အရက်ဆိုတာမျိုးက သောက်ပြီးပြီးချင်း ချက်ချင်းမူးတာ
မဟုတ်ဘူး . . . သောက်ချလိုက်တဲ့အခါ အစာအိမ်က စုပ်ယူတယ် . . . ပြီးတော့
သွေးထဲရောက် . . . အဲဒီ ကမှ ဦးနှောက်ဆီကို သွားတာကိုး . . . နည်းနည်းချင်း
တဖြည်းဖြည်းသောက်မှ ဦးနှောက်ဆီကို တစိမ့်စိမ့်ရောက်သွားပြီး တငြိမ့်ငြိမ့်မူးတာလေ . . .
အဲဒါ အရသာပဲ . . .”

ကျွန်တော်သည် ဘလက်ကော်ဖီခါးခါးကြောင့် အနည်းငယ်
နေသာထိုင်သာရှိလာသော်လည်း ကတုန်ကယင် တော့ ဖြစ်နေတုန်း။
အရက်နာကျသည့်ဒဏ်က အရှိန်မပြေသေး။ ထို့ကြောင့် ခါတိုင်းလို စောဒကမတက်ပဲ
ငိုငွေ့ပြီးတော့သာ နားထောင်နေရသည်။ စကားပြောချင်စိတ်လည်း မရှိ။

နောင်စိုးနှင့် ချစ်ဖေတို့ကလည်း ညောင်နာနာနှင့် ထိုင်နားထောင်နေကြသည်။
ထို့ကြောင့် အေးသိန်းက ဆက်၍ လက်ချာရိုက်လေသည်။

“မင်းက တစ်ခွက်နှစ်ခွက်သောက်လို့ ဘာမှမထူးခြားသေးတာကို စိတ်မရှည်ပဲ
နင်းကန်သောက်ချတော့ တစ်ခါတည်း ဆောင့်တက်သွားတာပေါ့ကွ . . . အရက်ဆိုတာမျိုးက
သွေးထဲရောက်သွားပြီးရင် ဘယ်လိုမှပြန်ထုတ် လို့ မရတော့ဘူး . . . အရက်မှာ လဲ
ဆေးဝါးတွေလို အိုဗာဒိုစ်ဖြစ်သွားရင် မကောင်းဘူး . . . အဲဒါ မြဲမြဲမှတ်ထား . . .”

ကျွန်တော်သည် အရက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့လောက်ဝါမရင့်သေးကြောင်းကို

တိတ်ဆိတ်စွာ ပင် ဝန်ခံလိုက် ရသည်။ သူကလည်း ဒါကို တော်တော်အရသာတွေ့ပြီး
ကျေနပ်နေပုံရ၏ ။

အမှန်အားဖြင့် ခုလိုအရက်၏ ဒဏ်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ခံလိုက်ရသောကြောင့်
နောက်ကို အရက်ဆိုလျှင် အနံ့တောင်မခံတော့ပါဘူးဆိုပြီး နောင်ကြည့်သွားဖို့ ကောင်းသည်။
ဒီလိုမဟုတ်။ နောက်ဆိုလျှင်တော့ အရက် သောက်တဲ့အခါ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်လုပ်မှဆိုသော
အတွေးမျှလောက်သာ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုအတွေးသည် အလဟဿ တော့ မဖြစ်။ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်
အရက်သောက်သည့်အခါတိုင်းလိုလို အလွန်အကျွံမဖြစ်အောင် ထိန်းနိုင်သည့် အကျင့်ကို
ရရှိခဲ့၏ ။ ထိုပထမဆုံးအတွေ့အကြုံကြောင့်ပင် ကျွန်တော် အရက်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း
ဖြစ်သွားခဲ့ခြင်းဟု ယူဆနိုင်ကောင်းသည်။